

og det forekommer mig, at Amtsrådene ikke kunne have nogen egentlig Interesse i at faa disse forskellige Forespørgsler og have den Ujævnighed med rene og klare Sager, som der ikke er nogen Uenighed om med Hensyn til Fremgangsmaaden i og for sig. Jeg vil derfor sige, at det har forindret mig noget, at denne Bestemmelse kommer ind, men da jeg heller ikke kan se rettere, end at det er et Fremskridt og en Retfærdighed og en Klarhed, som her kommer ind med Hensyn til dette Spørgsmaal, skal jeg gerne stemme for Lovforslaget.

Ordføreren (Bernitsen): Det undrer mig oprigtig talt, at der er blevet Diskussion og Forhandling om denne Sag. Hele Udvalget er enigt i at indstille Loven til Vedtagelse, og da jeg paa Udvalgets Vegne har motiveret vor Bøllagelse af den Forandring, der er foregaaet i det andet Ting, havde jeg troet, at de ærede Medlemmer af Udvalget kunde have tiltraadt Udvalgets Ordførers Motivering. Men jeg har selvfølgelig ikke noget imod, at ærede Medlemmer lætte deres Hjærter ved at udtale hver for sig deres personlige Opfattelse af denne Sag. Her er jo ikke Anledning til en nærmere Drøftelse af Forslaget. Vi have Valget mellem enten at vedtage Lovforslaget uforandret, som det nu foreligger, eller blive ved den bestaaende Tilstand. Nu ere jo alle, der have ført Ordet, enige om, at der er et Fremskridt fra den bestaaende Tilstand i dette Lovforslag, og naar det ærede Medlem fra Ribe (Wulf) beklagede sig over, at de store Kommuner ikke ere stillede saa frit som de mindre, er det jo en Udtalelse, som ogsaa jeg har fremsat. Men til Berørligelse for ærede Medlemmer kan jeg anføre, at Tilladelsen til at søge Amtsrådene er som hidtil uforandret, og der er selvfølgelig næppe noget Amtsråd i Landet, som vil nægte de større Kommuner at faa de Beløb ud over det Maksimumsbeløb, som Sogneraadet ifølge Lovforslaget frit kan disponere over. Det anser jeg for givet. (Wulf: Men det gør jeg ikke!) Ja, jeg vil dog se det, før jeg tror, at noget Amtsråd vil nægte Sognerådene at disponere over et større Beløb. Det, der har været den nærmeste Anledning til dette lille Lovforslag, er den Skrivelse fra Indenrigsministeren, der udsendtes forrige Aar, hvori det blev indskræppet, at Landkommunalloven af 6te Juli 1867 i sin § 26 forbyder Sogneraadets formændene at tvivlere for de Beløb, de modtage. Det er det, der har været Anledning til Lovforslaget. Men Lovforslaget indfører jo et helt nyt Princip, idet Lovforslaget slaar fast, at Sogneraadets formændens Afbøtning er

selvbestigrende, hvad enten han modtager det Beløb, som Sogneraadet selv kan disponere over, eller han modtager et større Beløb ved Amtsrådets Sanktion. For øvrigt finder jeg ikke Anledning til at gaa ind paa en yderligere Forhandling om denne Sag, men skal kun paa Udvalgets Vegne gentage min Anmodning til ærede Medlemmer om at vedtage Lovforslaget uforandret, som det nu foreligger.

Indenrigsministeren (Singers Lev): Den ærede Ordfører mente, at det var et Fremskridt, der sker med denne Lov fra den nuværende Tilstand. Der kan selvfølgelig være forskellige Meninger, om det er bedre at komme ind i denne Tilstand, eller at beholde det, vi have nu. Fra først af var jeg af den Mening, at det var rigtigt at opretholde Kommunallovens Bestemmelser, men efter at være bleven bekendt med, hvorledes Amtsrådene have forvaltet det i Henhold til Kommunallovens Bestemmelser, mente jeg at maatte gaa til noget, og jeg skal altsaa være villig til at modtage, ogsaa dette Resultat. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører erkendte, at her blev etableret et nyt Princip, og de ærede Medlemmer, der have indbragt Lovforslaget, have altsaa endda tilmed faaet Ministeren og Landstinget til at gaa ind paa deres ny Princip. Det er vel dog det vigtigste at faa Sagen til en ret tilfredsstillende Ende. Derfor forekommer det mig ikke, at det er besøjet, naar man her i Tinget kun har at sige om Landstinget, at det har stillet sig uvilligt og har vist Mangel paa Imødekommen. Det har vist i høj Grad Imødekommen ved at gaa ind paa dette Princip, som dog vel altsaa maa blive tvivlsomt, og det forekommer mig snarere maatte paastånes end dadles.

Ordføreren (Bernitsen): Jeg indvømmer, at det er et nyt Princip, vi ere komne ind paa, og jeg har aldrig bebrejdet den ærede Minister denne omtalte Skrivelse, thi jeg har altid erkendt, at denne Skrivelse er i Overensstemmelse med Landkommunalloven af 1867. Men naar den ærede Minister tyrede Tvivl om og mente, at der var gode Grunde til at tvivle om, hvorvidt det var et Fremskridt, at gaa over til dette ny Princip, skal jeg udtale min Forundring derover. Jeg mener, at ingen kan ønske, at den nuværende Ordning af Forholdet skal vedvare, thi Forholdet er jo saaledes nu, at Sognerådene i denne Henseende ere prisgivne de forskellige Amtsråds Vilkaarlighed. Der er næsten ikke to Amtsrådsstrefe i hele Landet, hvor man optræder ens